

overhovedet kan leves et Liv indenfor denne Folkekirke, hvor vi nedbryde de Barriærer, der have været tilforn. Det er det, der nærmest er vor Opgave: at nedbryde de Bomme, der hindre det frie kristelige Livs Udfoldelse.

Hornstrup: Atter i Dag foreligger der til Forhandling her i Tinget et Fællesudvalgsforslag, men ikke et Forslag, der har Tilslutning fra hele Fællesudvalget, hvilket var Tilfældet med det sidste Fællesudvalgs-Forslag, vi havde til Behandling. Det Mindretal i Fællesudvalget angaaende det foreliggende Lovforslag, hvortil jeg hører, har ikke kunnet anerkende den Betragtning, der ligger i Flertallets Forslag, nemlig at alle Medlemmer indenfor Folkekirken, uanset om de ville vedkende sig at staa paa den kristne Tros Grund eller ikke, skulle have lige Ret til at indtage de ledende Stillinger indenfor den kristne Kirke. Man maa ikke glemme, at Folkekirken ikke alene er Folkets Kirke, men ogsaa Kristenkirke. Derfor maa Mindretallet som det allermindste, man i den Retning kan nøjes med, forlange, at de Medlemmer af Folkekirken, der blive valgte til at varetage Hvervet som Menighedsraadsmedlemmer og som saadanne komme til at bistaa Præsten i hans Gerning i Menigheden, ogsaa ville vedkende sig at ville arbejde som staaende paa den kristne Tros Grund, saaledes at der kan bydes gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst. Ligeledes maa Mindretallet fastholde, at det eneste naturlige, naar vi skulle have Menighedsraad, er, at Præsten er Formand i Raadet. Man maa efter mit Skøn have en meget daarlig Opfattelse af Præsternes Evne som kirkelige Foregangsmand og Ledere, naar man ikke ved Lov tør betro Præsten denne Plads i Raadet. Mindretallet nærer slet ingen Betænkelighed ved i Loven at fastslaa, at Præsten skal være Formand i Menighedsraadet. Man maa tværtimod anse det for at være den naturligste Sag af Verden og stiller derfor Forslag derom. Disse to Punkter, Præstens Stilling i Menighedsraadet og den Erklæring, som de valgte Menighedsraadsmedlemmer skulle afgive, ere de vigtigste Uoverensstemmelser mellem Flertallet og Mindretallet, hvad angaar selve Menighedsraadene. Men vor Stilling paa disse 2 Punkter er ogsaa for os saa vigtig, at vi ikke have kunnet bøje os mere for Flertallets Ønsker, end vi allerede gennem Mindretallets Indstilling her have gjort.

Men dermed er ikke alt sagt. Grund-

lovens § 75 bestemmer, at Folkekirken Forfatning skal ordnes ved Lov, og da Mindretallet ikke kan erkende, at det Forslag til Menighedsraadslov, som Flertallet indstiller til Vedtagelse, kan kaldes en Kirkeforfatning, har Mindretallet stillet Forslag om, at naar Menighedsraadene ere valgte, kan Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, naar som helst han maatte finde Anledning dertil, efter de Regler, der ere fastsatte i Mindretallets Forslag, nedsætte og derpaa indkalde et Kirkeudvalg til at drøfte og afgive Betænkning om folkekirkelige Forhold, som af Ministeren forelægges Udvalget til Behandling. Her har Mindretallet gjort en stor Indrømmelse i Forhold til dets tidligere Standpunkt i denne Sag, idet man her kun forlanger at faa indført i Loven, at Ministeren skal have Ret til, naar som helst han finder Anledning dertil, at nedsætte et Udvalg til Behandling af folkekirkelige Forhold, det være sig af den ene eller den anden Art. Og skønt man jo bør gaa ud fra den Forudsætning, at det altid bliver kloge og fornuftige Mænd, der komme til at sidde paa den kultusministerielle Taburet — det være sagt uden Forklejning for de Mænd, der sidde paa de andre Taburetter —, kan den Dag dog komme og vil efter vort Skøn komme, da der kan opstaa saadanne Spørgsmaal paa kirkelige Omraader, at selv den bedste og klogeste Kultusminister kunde have fornødent at have et saadant Udvalgs Raad at støtte sig til, tilmed da det ikke altid er teologisk uddannede Mænd, der ere Indehavere af Embedet som Kultusminister. Nu vil den højtærede Minister maaske svare mig, at et saadant Dilemma vil han aldrig komme i, for han kan jo i fornødent Fald søge Menighedsraadene og indhente deres Erklæring angaaende den specielle Sag, det drejer sig om. Men jeg gad nok se den Minister, der kunde træffe Afgørelse i en Sag ud fra saadanne indhentede Erklæringer, der jo ganske naturligt vilde blive meget forskellige, saa der vilde blive omtrent lige saa mange Meninger, som der er Menighedsraad. Derfor vilde saadanne indhentede Erklæringer selvfølgelig bidrage mere til at bringe Forvirring end Vejledning. Ganske anderledes vejledende vilde det være for den eventuelle Kultusminister, naar han havde et Udvalg at henvende sig til, der var valgt dels af Menighedsraadene, dels efter sagkyndige teologiske Principper. Jeg vil her bede det høje Ting lægge Mærke til, at dette Udvalg, efter Forslaget her, slet ikke er noget fast kirkeligt